

Deželni zbor štajerski.

Deželni zbor štajerski je menda v celi Avstriji najbolj počasen pri delu med vsemi deželnimi zbori. Zadnji ponedeljek se je celo dogodilo, da zbor ni bil sklepčen, kajti za sklepčnost je treba 32 poslancev, a toliko jih ni bilo. Nemški poslanci so torej vzorno pridni! Tudi kadar je zborovanje, kadar so sklepčni, se ne mučijo mnogo. Prečita se par prošelj, par predlogov, poslanci prikimajo, potem pa gredo v gostilno in domov.

Zadnji torek je postalo vendar nekoliko bolj živahno. Grof Stürgkh je predlagal, naj se daruje mestnim gledališčem v Gradcu 20.000 K. Katoliški kmetski poslanci so se temu uprli. Zakaj bi naj cela dežela plačevala Gradčanom gledališča? Ako se meščani hočejo zabavati po gledališčih, prosto jim, a plačujejo naj si to zabavo sami z lastnim denarjem. Vkljub ugovoru kmetjskih poslancev se je gledališčem podpora dovolila.

Mi smo radovedni, ali si bo upal tudi ptujski »Štajerc« kaj napisati proti dovolitvi te podpore. Če si kje slovenski fantje ali dekleta naredijo gledališčno igro s svojim denarjem, koj rohani proti njim ter jih grdi in blati. Kaj bo neki sedaj rekel ptujski list? Mislimo, da si ne bo upal niti besedice ziniti. Kajti, njegov krušni oče, pek Ornik, poslanec mesta Ptuj, je tudi glasoval za podporo. In pek Ornik se da hvaliti kot prijatelj kmetov!

Kaj se godi s spremembo volilnega reda, poročamo v posebnem članku.

Politični ogled.

Za splošno volilno pravico. Na Kranjskem je zadnje nedeljo priredila katoliško-narodna stranka zopet več zborovanj. Volilci odobravajo obstrukcijo poslancev v deželnem zboru in zahtevajo splošno volilno pravico. Tudi socijalni demokrati bodo začeli po Kranjskem zborovati in njih govorniki bodo tudi zahtevali splošno in enako volilno pravico.

Italijani na Tirolskem so proti Nemcem v manjšini, zato se jim je godilo tako slabo kakor nam Slovencem na Štajerskem. A Italijani so leta in leta vstrajno zahtevali, da dobi italijanski Tirol lastno upravo, kakoršno mi terjamo za Spodnji Štajer s klicem: Proč od Gradca! Njih trud rodi sedaj sad. Saj se vse doseže, kar človek želi in za kar se tudi dela ne vstraši. Tirolskim Italijanom Nemci sedaj dovoljujejo lastno upravo

sva drug drugega, nohti in kremplji so se vsekavali v glave, kakor da bi komu krompir izkapala. To je trajalo tako dolgo, da v sanjah telebnem raz »sofo« in padem na tla kakor sem dolg in širok. Med padcem sem zadel s čelom ob mirno nogo, tako da mi je oteklo.

Prebudivši se stopim k zrcalu in nisem se malo prestrašil, ko sem se opazil tako razpraskanega.

Maučka pa je lepo mirno sedela za hišo pod hruško in poslušala drobnega liščeka, ki je tako lepo »muziciral« na hruškinih vejah; spodaj v senci je sedela moja Katica in pletla za zimo volnene nogavice. Kaj pak, ni mogoče, da bi ta dva bila v kaki zvezi z mojim opraskanim licem!

Pa jaz si mislim, kako se je moglo zgoditi: sam sem se opraskal v sanjah, gotovo je bilo tako in ne drugače!

Tako je pripovedoval čavljar Tonček v gostilni in vsi so se mu smejali. Bilo je sicer med poslušalci dosti nevernih Tomažev, pa vendar se je videlo, da je povest dobro izmisljenja in vredna smeha.

Toda gostilničar Miška je bil velik šaljivec. Hotel je spraviti Tončka malo v zadrego. Prime ga za roko in pokaže vsem okoli sedečim, da ima Tonček tako na kratko

in dobili bodo svoj deželni odbor, svoj deželni šolski svet, zastopstvo v veleposestniški skupini in druge ugodnosti. Uspehi italijanskih Tirolcev naj bi spodbujali tudi spodnještajerske slovenske politike k delu!

Praška državna policija v veliki zadregi. Uradni list praške policije je prinesel neko tiralico, ki meri na nemškega cesarja. Besedilo te tiralice priobčujejo sedaj listi. Glasi se: »Kaiser Viljem, sin v Karlotenburgu pri Berolinu stanujočega Kaiser Friderika, ki je interniran kot blazen v norišnici prof. dr. Bülowa v Berolinu, je pred nekaj tedni ušel in se od tedaj pogreša. Pred nekaj dnevi so ga videli v Marienburgu z znamenji govorniške besnosti. Naj se ga pridno zasleduje in vspeh naj se naznani tukajšnji c. kr. policijski direkciji.« Skoro neumevno je, kako je moglo kaj takega priti v uradna razglasila praške drž. policije, katera razglasila se tiskavo v tiskarni c. kr. namestništva. Policijsko ravnateljstvo se izgovarja, da je prišlo dotično naznanilo v poljščini in da je prestavljavec mislil, da se dotični, katerega iščejo, piše za Kaiserja. Policijsko ravnateljstvo se izgovarja, da se je taka pomota mogla zgoditi le vsled preobilice dela, vendar je ta pomota vsekakor jako zanimiva in nemškega cesarja baje ne bo spravila v posebno dobro voljo.

Odlična poroka. Poroka ruske velike kneginje Helene z grškim princem Nikolajem se bode vršila 28. avgusta v Amsterdamu.

Bolezen belgijske kraljice. Belgijska kraljica Henrietta, mati grofice Lonyay, je zelo nevarno obolela za vodenico. Vsled oteklina je v takem stanju, da ne more ne ležati ne hoditi. Poleg tega jo muči tudi neka srčna napaka. Vrhu vsega pa povzročuje njeno bolezen velika duševna bol radi usode njene hčere. Grofica Lonyay se še sedaj ni spravila s svojimi stariši. Pred zaroko je tri tedne bivala v bližini svojih starišev in vendar ni niti z besedo omenila predstoječe zaroke. To stanje izredno neugodno vpliva na bolno mater. Konečno pa dela kraljici velike skrbi usoda princezinje Lujize. Ta že delj časa boleha na umu, sedaj je pa tudi telesno obolela in je morala bolnišnico v Draždanih zameniti z nekimi saškimi toplicami. Vkljub temu pa javljajo, da se je stanje kraljice v zadnjem času nekoliko zboljšalo in da za sedaj še ni nobene posebne nevarnosti.

Dopisi.

Iz Vidma ob Ščavnici. (Naše razmere). Od neke strani se je prijazno opo-

brezane nohte, da ž njimi niti najnežnejše otročje kožice ne bi mogel opraskati.

Ali Tonček je nocoj že poslal toliko kupic po grlu, da se ni dal ugnati v kozji rog, ampak je takoj zavrnil krčmarja: »Kaj ne da, glejte, kako dobra ženica je moja Katica in kako ji pol Medjimurja dela krivico. — Takoj, ko je zapazila mojo nesrečo, je prišla s škarjami ter mi nohte tako na kratko porezala: »da se mi ne boš mogel več v sanjah opraskati, mili Tonček«, je rekla.»

Smešničar.

A.: »Ti se ženiš in si vendar že 60 let star!« — B.: »Zakaj bi se ne? Moja nevesta je 20 let stara.« — A.: »Ravno zato bi se ne imel; saj nista drug za drugega.« — B.: »In vendar sva; kedar pogledam svojo mlado, lepo ženo, postanem samega veselja za 20 let mlajši in sem potem 40 let star; in kedar moja žena mene pogleda, postane iz strahu 20 let starejša in je 40 let stara; zato sva — drug za drugega.»

minjalo, da je že čas, da bi se na naši Št. Jurjevski šoli že spet blestel napis: Bogu, Domovini in Mladini! Ta napis bi gotovo prišel na svetlo, bi nas omenjena stranka opominjala ali ne; torej sedaj se zopet blesti, prosimo, pridite si ga ogledat! — Tudi na Vidmu smo kurili kresove na čast našima apostoloma sv. Cirilu in Metodu. Od našega se je videlo okoli pet ur daleč po ščavniški dolini in povsod so po hribih in goricah kakor tudi po dolini goreli kresovi, da je bilo videti, kakor bi en del neba, posut z zvezdami, padel na zemljo. To kaže gotovo, da v našem kraju biva še katoliško-narodno ljudstvo. — Okoslavsko-Dragotinska občina je dobila novega župana, g. Antona Kurbus. Upamo, da bi bil naš! — Dne 6. julija nam je slav. mariborsko bralno društvo »Maribor« priredilo tri lepe predstave s skioptikonom. Vse predstave bile so mnogobrojno obiskane, da se, vkljub veliki vročini, nismo mogli dosti nagledati podob iz vseh delov zemlje. Torej onima gospodoma, ki sta se potrudila iz Maribora k nam in nas tako kratkočasila, — imeli smo celo priliko videti, kako se pri Klokečevem mlinu v suši počasi kolo obrača, — se zahvaljujemo za njuni trud. — Naša žitna polja so letos dobro obrodila, posebno rž in pšenica. Tudi sadja bomo precej imeli; po goricah pa se je izabelino grozdje popolnoma osipalo, da je čisto redko; belo pa se kaže prav lepo, kakor že dolgo ne. Bog daj, da nam vse lepo dozori!

Sv. Tomaž blizu Ormoža. (Štajerčevi napadi.) V 14. številki »Štajerca« napada neki »kmet naročnik« po domače »Štajerčev« agent naše č. gospode duhovnike zbog njih delovanja za naš narod. Prav imaš, »kmet naročnik«, da nihče drugi noče o naših č. gospodov duhovnikov poročati »Štajercu«, kakor ti. Kaj bi pa tudi le mogli poročati o naših dušnih pastirjev »Štajercu«; huđega in slabega nimamo nič o njih reči, dobrega poročila o naši duhovščini pa, kakor je obče znano, ta ptujski kljukec ne sprejme.

Resnici na ljubo pa moramo le potrditi, da naša č. gospoda duhovnika še nikdar nista zlorabila cerkve za zatiranje »Štajerca«. Ako sta kaj storila v tej zadevi, sta storila izven cerkve.

Vsakega narodnjaka, kateri se ima pičlo narodne zavesti, je sveta dolžnost, da »Štajerčeve« zaslepljenje poučuje o hinavskih namelih tega lista.

»Kmet naročnik« kveka nekaj o krščanskem nauku, dušnem pastirju itd., res tebi treba krščanskega nauka — posebno o izdajstvu — saj menda trohice o njem ne veš.

Mi smo ponosni, »kmet naročnik«, na našega č. gospoda dekana in kaplana, — boljših in marljivejših duševnih pastirjev si ne more nobena fara želeti, kakor sta ta častita gospoda in zato njih tudi vsi ljubimo in častimo.

O našem gospodu poštarju in županu pa ti »kmet naročnik« pišeš kar hočeš, saj ga mi najbolje poznamo. On si je svoje dolžnosti kot slovenske matere sin popolnoma svest, kar je že mnogokrat sijajno dokazal.

Moramo tudi omeniti, da se namreč »Štajercu« zelo slabo pri nas godi. Še lansko leto je v precejšnjem številu — 60 komadov — z velikim ponosom marsiral v našo faro. Letos pa je veliko pohlevnejši, ker samo 16 komadov ga pošilja upravništvo za našo faro in od teh še nekaj zastoj.

»Štajerc« pri nas propada tako imenitno, tem bolj pa zmagujeta naša lista »Slovenski Gospodar« in »Naš Dom«, prvega je 70 komadov, drugega pa 55, nasprotno smo pred rojstvom »Štajerca« imeli le 40 komadov »Slov. Gospodarja«. — Številke tedaj dokazujejo dovolj, kako delujejo naši voditelji iz slavne tomaževske purge!

Iz Slovenjgrada. (Dobri nasveti.) Pri nas se vedno vzdihuje in tožuje, da ni mogoče več gospodariti in živeti, ker ni zadosti novcev, in še tam, kjer so, nimajo prav nobenega teka. En razlog hočemo navesti!

Na vsakih 25 hiš pride pri nas nič več nego ena gostilna. Kolikor mi je znano, je v celem okraju 16 občin z nekaj nad 2200 hiš in nekaj nad 13.000 prebivalcev in ti vzdržujejo 88 gostiln s 70 žganjarijami, po domače »šnopspotekami«. Povprečno na 145 prebivalcev pride ena šnopsarija in pri tem številu so tudi otroci všteti. Da v tem okraju niti enega vinograda ni, bo marsikom znano. Vsled tega se vino ne pije posebno po ceni, še manj pa po okusu. O žganju pa sploh ni govoriti, za žganjepivca je sploh vse dobro, tudi gnojnica, v katero se včasih prekučne.

Pomilovanja vredni siromaki so posebno tisti, kateri se radi pritožujejo na slabe čase in malo denarja. Pomislite, koliko se vendar denarja in zlatega časa nepotrebno za to smrdljivo in zdravju škodljivo žganje in sploh za vse ponarejene in prav slabe pijače potratil! Ko bi pač bili tako pogumni, da bi si tudi v tem okraju namesto toliko nepotrebni gostiln z žganjarijami ustanovili tu in tam kako varčnostno društvo »bučelico« ter vinarje in kronice tako pridno vanj v varstvo nosili kot v gostilne. Gotovo bi se nam vsaj nekoliko boljše godilo in denarji bi večji tek imeli. Tudi bi ne bilo tolikokrat slišati o pretepih, kar je groza in strah, tudi o samomorih. Prijatelji, storite trden sklep in potrudite se za naprej žganje ali šnops in sploh vse narejene opojne pijače popolnoma opustiti in prepričani bodite, da se vam bo močno na bolje obrnilo, kakor se je tudi meni. To vam potrjujem iz lastnega prepričanja.

Dobrodošel.

Celje. (Stavbena zadruga »Lastni dom« in še nekaj.) Pred letom dni se je ustanovila pri nas slovenska stavbena zadruga »Lastni dom« z namenom, da se delavstvu pomaga do lastnega ognjišča. Ta zadruga je pa bila ustanovljena na narodni podlagi. Slovenci naj bi si smeli zidati skromno, a lastno streho; Slovenci naj bi bili zidarji, tesarji, mizarji, steklarji, kleparji, slikarji itd., in sploh le Slovenci naj bi bili pri stavbah »Lastnega doma« kot delavci nastavljeni. A stavbeni mojster, ki cele stavbe prevzema, je tako naklonjen Nemcem (hočem reči nemčurjem) da bi rad slovenske groše stlačil v nemškutarke žepce. Ali ni to sramota?! Ali se geslo vesoljnega Slovenstva »Svoji k svojim!« na ta način izpolnjuje? Ako mu nemčurski mojstri kaj dolgujejo, naj iztirja, ne jim pa zaradi svojega žepa delo naklanjati. To ni nikakor prav! Ali nim a gospod načelnik zadruge toliko moči, toliko poguma, da to prepreči?

In kake posledice ima tako ravnanje, slišal sem govoriti nekega mlačenca: »Ta slovenski obrtnik X. je že izvrsten obrtnik, ker vsi Slovenci si puste pri njem delati!« Bože mili! Ali nimamo dobrih slovenskih obrtnikov dovolj v celjskem okrožju?

Toliko za danes. Ako ne bo v kratkem drugače, navili bodemo še vse druge strune. Taka mlačnost je vendar sramota za slovensko Celje in okolico. Da bi se kmalu na bolje obrnilo v to pomozi Bog! Imam še nekoliko gradiva, gospod urednik, katerega Vam hočem prihodnjič sporočiti, ako se kmalu ne obrne na bolje, sicer bom pa molčal.

Benevolens.

Rogatec. (Ciril-Methodova slavnost.) Da, to je bil dan, pomemben za nas, za vse, ki so se vdeležili naše slavnosti, pomemben posebno za naše mladeniče, za naša dekleta. Prvič smo slavili slovanska apostola očitno, pred ljudstvom. Na predvečer sv. Cirila in Metoda smo zažgali na Donački gori velikanski kres. Bil je to čaroben prizor. Kakor daleč je moglo seči oko, povsod so plamteli kresovi. Prikazovali so se in spet izginjali, kakor se zvezde prikazujejo na večernem nebu in se spet utrinjajo.

Slavnost sama pa se je obnesla vrlo dobro. Naš mladi pevski zbor je pokazal, kaj se lahko doseže pri vstrajni dobri volji. Vse pevske točke slavnostnega vspeveda so se izvajale z največjo natančnostjo. Slavnostni

govornik je nam podal živo sliko o življenju in trpljenju sv. bratov. Navedel je nam vzroke, zakaj slovanski narodi, zakaj mi Slovenci tako goreče častimo sv. Cirila in Metoda. Oznanjala sta nam sv. vero, branila in posvetila sta materin, slovenski jezik, dala sta nam pisavo, da, bila sta začetnika slovanskih sol. Ljubezen do sv. vere in materinega jezika naj nas druži in krepi po zgledu sv. bratov, in nepremagljiv bo Slovanov rod.

Tilčka Gajšekova je navdušeno deklamovala pesem »Blagovestnikom«, Anika Gobčeva pa je proslavljala slovenski kres.

No, in zdaj je prišla na vrsto igra »Ne vdajmo se!« Kaj takega tukaj pri nas še nismo videli. Kako radovedno in nestrpno smo torej čakali, kdaj in kako bodo nastopile naše mladenke in mladeniči prvič na odru, ki je bil prirejen zunaj na prostem. Nastopili so. Prvič na odru, pred tako ogromnim občinstvom — bilo nas je gotovo nad 400 — in tako igrati, kakor so igrali naši mladeniči, naša dekleta, no, tega bi ne verjeli, če bi sami ne videli. Boljše ni mogla pogoditi svoje uloge Katra (T. Gobec), izvrstno se je kretala Rezika (M. Gajšek). Kaj naj še le rečemo o Kocenjaku Juriju (M. Gobec), dr. Zavijaču (Fr. Hajnšek), kaj o občinskem pisarju Muhi (M. Kores) in županu Černič (C. Berlisg)! Kar prekositi so hoteli drug drugega, vendar se je posebno odlikoval dr. Zavijač, ki je s svojim nastopom in s svojo opravo povzročil čudno smeha in zabave. O da bi imeli veliko takih korenjakov, kakoršen je bil na odru, potem bodo vsi naši še nezavedni slovenski župani kmalu rešeni pijanih muh in nemškutarških pisarjev in tudi vsak drug naroden zapeljivec bo moral po Zavijačevem zgledu pobrati sila in kopita.

Da, res, kaj takega gre ljudstvu v meso in kri, to ga vzdrami, to vzbudi. Poštena zabava, poštena igra — to je za ljudstvo. Le tako naprej, vrli mladeniči, navdušene mladenke. S tem kažete, da vstajate tudi vi k narodni zavesti, vsak dober človek se pa veseli tega, da mi vstajamo, a onih je strah. Rogaska mladina se je začela res gibati in zdaj bo šla vedno naprej kljub vsemu nasprotovanju in hujskanju od nasprotne strani. Priredimo si v kratkem spet take vesele trenutke — velevažne za našo narodno probujo. Živela vrla, krepostna mladina!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Politična zborovanja. V nedeljo, dne 20. t. m. popoldne bo v Rogački Slatini poročal volilcem o svojem delovanju v državnem zboru poslanec gospod dr. Miroslav Ploj. — Isto nedeljo popoldne se priredi veliko politično zborovanje v Šmartinu pri Gornjem gradu. O političnem položaju na spodnjem Štajerskem bo poročal g. Anton Korošec iz Maribora. — Volilci, vdeležite se obeh shodov v prav obilnem številu!

Častnim občanom so imenovali č. g. svetovalca in župnika v Rušah, Bož. Wurzerja občine Ruše, Lobnica, Bistrica in Smolnik. —

Iz šole. Učiteljica gđ. Ida Božič v Grižah pri Celju se poroči z učiteljem g. Rudolfom Wudlerjem istotam. — Umirovljen je nadučitelj g. Janez Možina pri Sv. Marku, okraj ptujski.

Romanje k Mariji Pomagaj v Brezje. Ustanovil se je posebni odbor, ki bo pripravil romanje Slovencev k Mariji Pomagaj na Brezju. Vse natančneje še se naznani.

Prijatelj ubožcev. Vlč. gosp. duhovni svetovalec in župnik v Rušah gosp. Božidar Wurzer so darovali za uboge krajnemu ubožnemu svetu v Lobnici 30 K, za kar se jim

tem potom javno zahvaljujemo. — Zupančič, župan.

Prosti promet s trtami. Vsled odloka c. kr. trg. ministrstva je dovoljen promet trt med občinami sodnijskega okraja Gornji grad. Ta okraj obstoji iz sledečih občin: Gornji grad, Kokarje, Ljubno, Luče, Nova Štifta, Mozirje, Rečica, Solčava in Bočna. Te občine so okužene. Zato za izvažanje trt in drugih rastlin ter predmetov, ki so napadeni od trne uši iz jedne zgoraj navedenih občin v drugo občino tistega okraja ni potreba posebnega dovoljenja. Ni pa dovoljeno izvažati iz te okužene okolice trte v neokužene kraje. Tudi namerjavana pošiljatev iz zgoraj navedenih krajev v druge okužene kraje se mora od oblasti dovoliti. Trtni promet zgoraj navedenih, po trtni uši okuženih krajev se je dovolil s sledečimi občinami: v sodnijskem okraju Konjice: Tolsti vrh, Sv. Duh v Ločah in Žiče; v sodnem okraju Maribor: Bergenthal, Studenci, Bistrica pri Falu, Bistrica pri Limbušu, Gorica, Ješenci, Zg. in Sp. Hoče, Rače, Krecenbah, Kumen, Limbuš, Lobnica, Loka, Sv. Lovrenc pri Mariboru, Sv. Marjeta na Dr. polju, Morje, Pohorje, Pekre, Pivola, Podova, Ranče, Ruše, Razvanje, Radvanje, Rotenberg, Bohova, Činžat in Smolnik; v sodnijskem okraju Lipnica: občina Mitteregg. V začetku navedene in te občine so okužene. — Ker se okuženi kraji dotikajo Kranjske, je promet s trtami med okuženimi kraji Kranjske in Štajerske prost in ne potrebuje posebnega dovoljenja. Izvažanje trt iz okuženih krajev v neokužene ni dovoljen.

Kresovi na čast sv. Cirilu in Metodu. O kresovih še dobimo ta-le poročila: Iz Kapel pri Brežicah. Tudi mi kapelski fantje in dekleta, akoravno je nas le malo številce, smo zanetili na predvečer sv. Cirila in Metoda na našem gričku velik kres, pri katerem se je glasilo iz navdušenih grl več zanimivih narodnih pesmic. — Sliši se pa neko zlobno govoričenje napram nam, za katero se pa ne zmenimo. Blebetanje je za stare babe. Večna slava bodi našima slovanskima apostoloma! — Kozje. Mi smo sicer bolj počasni v poročevanju, pa kres na čast sv. bratoma Cirilu in Metodu smo tudi kozjanski Slovenci žgali. Pri skupnem kresu kozjanskih Slovencev vladalo je veliko narodno navdušenje. Tudi po okolici smo videli goreti veliko število kresov. — Zdole pri Kozjem. V naši fari je gorelo prav mnogo kresov na predvečer sv. Cirila in Metoda in glas možnarjev se je razlegal daleč na okrog. Z našega vinogradnega Zdolskega holmca smo našeli gotovo nad 100 kresov po kozjanskem okraju. — Iz Vranskega. Mi vranski fantje smo zakurili lep kres na hribu, kjer stoji kapelica sv. Janeza. In zraven so gromeli topiči in rakete so švigale visoko v zrak. Ko se je zaslislalo pritrkavanje z zvonika, pa smo zapeli ono lepo pesem: Se stolpa sem, mi zvon doni, ko vlega mrak se po vasi... Tudi mi vranski fantje se vzbujamo. — Dobrna pri Celju. V čast slovanskih apostolov goreli so na predvečer njih godu tudi na Dobrni veličastni in mnogoštevilni kresovi. Zveza mladeničev je letos preskrbela, da Dobrna ni zaostala za drugimi kraji v slavljenju sv. bratov. Od vseh pripravnih prostorov razlegalo se je mogočno gromenje topičev, slišalo se ubrano petje in nebo se je žarelo plamenečih kresov v raznih oblikah. Vse skupaj pričalo je o neminljivi hvaležnosti Dobrnčanov do slovanskih apostolov, pričalo pa tudi o neomahljivi narodni zavesti dobrnske mladine, katera se ne ustraši »silnatih kap«, ne belih ne črnih. Visoko proti nebu švigajoči plameni bili so znamenje plamteče ljubezni do rodne zemlje, do materinega jezika in te plamteče ljubezni ne zadusi noben »fajerber« z nobeno »spricelco«, kakor tudi trohljive dobrnske nemškutarije ne bo rešil noben »retungsvagen«.

Ruše. Dne 4. t. m. je pogorela tukajšnjemu posestniku V. Glaser hiša v Smolniku. Pogorelo je vse pohištvo in shramba za živila